

Jonathan Tetelman fa una exhibició de facultats al recital que ha ofert al 37è Festival Perelada amb el pianista Daniel Heide

- **La força i l'expressivitat del tenor nord-americà i el virtuosisme del pianista alemany captiven el públic, que ha omplert l'església del Carme**

Peralada, 3 d'agost de 2023

El tenor nord-americà d'origen xilè, Jonathan Tetelman, ha fet avui una veritable demostració de facultats com a tenor en el recital que ha ofert a l'església del Carme, en la 37a edició del Festival Perelada. Tetelman ha estat acompanyat pel pianista alemany Daniel Heide. El recital d'avui ha començat amb els *Tre sonetti di Pertrarca*, de Franz Liszt (1811-1886): *Pace non trovo* (104), *Benedetto sia'l giorno* (47) i *l' vidi in terra angelici costumi* (123).

Liszt els va començar a compondre la dècada de 1830, però no se'n va publicar la primera versió, per a tenor i piano, fins el 1846. Mesos després en va publicar una altra per piano sol, igual que la versió del 1858, i el 1883 el pianista i compositor va revisar l'obra i en va publicar una versió dràsticament diferent per a baríton i piano, segons ell mateix "més refinada". Aquests temes són fruit del viatge del compositor a Itàlia, entre 1838 i 1839, amb la seva primera amant, la comtessa D'Agoult. Petrarca, poeta italià del segle XIV, va escriure el text d'aquests sonets per a Laura, un amor idealitzat, sobre els quals Liszt va compondre les tres peces.

Tetelman, que es va formar com a baríton a la Manhattan School of Music i un parell d'anys més tard va canviar la tessitura a tenor, ha interpretat les tres peces amb la necessària mesura i contenció, sense renunciar, però, al seu estil que es caracteritza per una gran expressivitat i sentit del dramatisme.

Després d'aquestes tres cançons, Heide ha interpretat al piano *Impromptu "Nocturne"*, S.191 i la meravellosa *Valse oubliée No.1*, S215, totes dues de Liszt, un renovador de les formes de la música clàssica, que va desenvolupar el poema simfònic per a orquestra. Heide i Tetelman han tancat la primera part del recital amb la dramàtica ària *O figli, o figli miei! - Ah, la paterna mano*, de l'Acte IV de l'òpera *Macbeth*, de Giuseppe Verdi, en que Macduff plora la mort dels seus fills, la seva dona i parents i blasma Macbeth, responsable de l'assassinat de tots ells, clamant venjança. Aquest ha estat un dels

punts àlgids de la vetllada i Tetelman s'ha posat el públic a la butxaca mostrant la seva capacitat d'aprofundir en el caràcter del personatge.

Tetelman i Heide han obert la segona part amb dues peces de Paolo Tosti (1846-1913), dues cançons napolitanes: *A Vucchella* i *L'alba sepàra dalla luce l'ombra*. La primera és una mena d'exercici de seducció i la segona és la petició que arribi el dia de la mort per renéixer en un altre mon. Durant tota la segona part, a cada cançó Tetelman esgotava la capacitat de sorpresa del públic. Convenia que el tenor fes un petit recés, de manera que Heide ha interpretat l'*Adagio Cantabile from Sonata c-Moll op.13 "Pathétique"*, de Ludwig van Beethoven. Després ha estat el torn de dues cançons napolitanes més, totes dues d'Ernesto De Curtis i totes dues d'amor i també d'amor a la terra: *Tu ca nun chaigne* i *Torna a Surriento*.

La recta final del recital ha estat dedicada a la música i la cançó espanyola, amb la virtuosa interpretació de Heide al piano d'*Asturias*, de la *Suite espanyola No.1 op.47* d'Isaac Albéniz. Després del repòs que li ha proporcionat el pianista, Tetelman ha tornat a escena per interpretar la cançó *Granada*, del mexicà Agustín Lara i ha posat el toc de sarsuela amb *No puede ser*, de *La tabernera del Puerto*, de Pablo Sorozábal. El públic, que ha acabat aplaudint dempeus, ha aconseguit que el tenor i el pianista els concedissin tres bisos. El primer la cançó *Dein ist mein ganzes Herz*, la més coneguda del segon acte de l'opereta *Das Land des Lächelns (La terra dels somriures)*, de Franz Lehár, el segon, la popular ària *Nessun dorma* de *Turandot* (Puccini) i finalment ha fet cantar i picar de mans al públic, que semblava encantat, amb la interpretació de la popular cançó napolitana *Funiculì funiculà*, de Luigi Denza i Peppino Turco.